

ВИМОГЛИВО, ПО — ДІЛОВОМУ

Помітний слід в житті парторганізації кафедр суспільних наук (історії КПРС, марксистсько-ленінської філософії, політекономії і наукового комунізму) залишили звітно-виборні збори, які відбулися 21 вересня. В структурі партійного колективу це одна з провідних і впливових організації в громадсько-політичному житті багатотисячного заводу викладачів, студентів і співробітників вузу.

Слід відзначити, що доповідь секретаря бюро доцента П. С. Слободянюка була сконцентрована на ключових завданнях кафедр по перебудові навчально-виховного процесу в умовах зрослої активності й інтересу комуністів і комсомольців інституту до суспільних наук, переосмисленню ними історичної спадщини країни і партії, особливо у післявоєнний період.

Звіт був пронизаний вимогами XIX-ої Всесоюзної партконференції і липневого (1988 р.) Пленуму ЦК КПРС. Йшлося, насамперед, про практичну роботу по реалізації рішень конференції, докорінну зміну стилю роботи, про перехід до її політичних методів, надання широкій гласності, про демократизацію партійного життя.

І в цьому плані на КСН вже зроблено перші кроки. Як і в інших цехових парторганізаціях, комуністи взяли участь в анкетному опитуванні, яке нагадувало своєрідне соціологічне дослідження думок партійців відносно кандидатур майбутнього персонального складу партбюро і партко-

му, і того, хто з комуністів міг би очолити цехову і первинну організацію, бути делегатом районної, міської і обласної партконференції, увійти до відповідних виборних органів.

В ході опитування були висловлені й критичні зауваження, пропозиції щодо вдосконалення діяльності свого партбюро і парткому інституту.

Це дало можливість за кілька днів до звітних зборів на засіданні бюро з залученням активу всебічно проаналізувати результати анкетування, орієнтовно визначитись по складу бюро, узагальнити пропозиції комуністів по іншим пунктах опитування, внести доповнення і зміни у доповідь та проект рішення.

Відтак збори, як і слід було чекати, пройшли значно активніше, ніж це спостерігалось у минулому. Лейтмотив звучав один: різко поліпшити практичну роботу на всіх напрямках перебудови, зміцнювати відповідальність і дисципліну, які ґрунтуються на усвідомленні необхідності змін, на підвищенні вимогливості один до одного, зростанні бойовистості парторганізації.

Ось, скажімо, комуніст Т. Б. Буяльська висловила прямо і однозначно: «Стиль роботи нашого бюро з багатьох позицій поки що не відповідає вимогам XXVII з'їзду і партконференції КПРС. Не досягнуто справжнього партійного впливу на перебудову роботи ради КСН, не забезпечується, приміром, плановість і ритмічність викладання суспільних наук на вечірньому факультеті».

Безумовно, викладачам

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Ціна 1 коп.

№ 30 (314)

П'ЯТНИЦЯ, 30 вересня 1988 року.

Виходить раз
на тиждень

в перебудові вищої школи відводиться центральне місце. І високий професіоналізм — це головна компонента. А як розв'язується проблема комплектування і підготовки викладачів в інституті? Справи дійшли до того, що зараз вже немає конкурсу при вступі до аспірантури, що явно погіршує її якісний склад, а в наступні роки негативно позначиться на компетенції інженерних кадрів.

Таку думку висловив професор кафедри філософії В. К. Шановський. Він піддав справедливій критиці ректорат і партком за недостатню увагу до потреб КСН у поповненні їх молодими викладачами. Перепоною тут відсутність житла. Ним обходять нас. Хоча, як відзначив комуніст, цього не скажеш про технічні і випускові кафедри.

Поряд з загальноузіськими проблемами порушувались й питання внутріпартійного життя. Наприклад, члени КПРС П. В. Чалюк і О. І. Нижицький вказали на формальність при заслуховуванні звітів окремих комуністів з затвердженням характеристик. Партбюро не інформувало організацію про виконання рішень попередніх зборів. Говорилось також про слабку допомо-

гу парткому і райкому партії у поповненні партійних рядів кафедр суспільних наук. Як не дивно, але частина викладачів історії КПРС є безпартійною.

Факт безперечний: ніхто з викладачів не опинився у такому, відверто кажучи, складному і скрутному становищі в період перебудови, як кафедр суспільних наук.

Ряд з них поки-що не в змозі подолати догматизм, відмовитись від стереотипів минулого. Дають знати себе монополізм окремих наукових шкіл і груп в суспільствознавстві. А сьогодні конче потрібен справжній науковий аналіз причин і коренів багатьох трагічних подій минулого нашої країни, їх впливу на наступний розвиток радянського суспільства.

І не треба чекати вказівок зверху, слід ширше використовувати права, надані вузам партією і урядом, в перебудові навчальних предметів, введення в них по новому осмислених і написаних глав і розділів, — підкреслив зав. кафедрою історії КПРС професор В. Г. Балицький.

Партійній організації КСН необхідно бачити всю масштабність і складність цього завдання, спрощення тут недопус-

тиме, а для самопливу і по-давно немає місця. Робота у цій сфері повинна бути рішуче активізована. Потрібні дискусії, семінари, конференції, публікації — словом, найрізноманітніші форми науково-викладацької діяльності, які здатні будити творчу думку студентів і їх наставників.

На зборах з'ясувалось, що працівники кафедр недостатньо займаються вдумливим вивченням живої практики, конструктивними роздумами про те, як будувати виховання молодих людей сьогодні, в умовах радикальних змін в економічному і політичному житті.

Мабуть, треба активніше заохочувати тих викладачів і студентів, хто не байдужий до такої теми, давати їм слово на засіданнях політичних клубів, партійних і комсомольських зборах, в тематичних лекторіях, засобах масової інформації, неформальних об'єднаннях молоді.

Тепер щодо процедури звітно-виборних зборів в парторганізації КСН. Доповідь і постанова обговорювалися водночас, так як проект постанови було зачитано одразу після звіту бюро. В дискусійній формі пройшло висування кандидатур до нового складу бюро. В списки для закритого

голосування внесено було 10 кандидатів, а пропонувався — 13. До складу бюро, як попередньо домовлено, більшістю голосів обрано 9 комуністів. Альтернативними вийшли вибори секретаря бюро. Більшість голосів набрав В. М. Бабій. Його заступниками стали П. В. Чалюк і Т. Б. Буяльська.

Так що комуністи КСН уникли регламентації і заорганізованості, казенної «чинності». Панували на зборах невимуженість, самостійність суджень, бажання заглянути вперед.

Звітно-виборна кампанія в інституті триває. І наша загальна турбота — парткому, бюро цехових парторганізацій — уважно враховуючи досвід, забезпечити, щоб звіти і вибори в тих колективах, де їх ще не було, пройшли під знаком демократизації всього внутріпартійного життя, розгортки критики і самокритики. Хай кожен збори стануть, свого роду, прискорювачем, прибавлять ініціативи і енергії, сприятимуть росту особистої відповідальності і свідомої дисципліни комуністів нашого вузу.

О. АЗАРОВ,
секретар парткому
інституту.

На черговому засіданні комітету комсомолу ВПІ розглянуто питання про роботу комсомольського бюро СКТБ «Модуль» по розвитку демократизації і гласності в колективі. Роботу цю визано незадовільною. Секретарю комсомольської організації «Модуля» О. Панькову суворо вказано.

Чи не замале покарання при такій оцінці роботи?

Взято до уваги те, що особисто Олександр Паньков працює багато, але з помічників своїх, активістів вимагати не вміє. А це вже не стиль вина, як слабкість характеру.

Організація «Модуль» складається з 85 членів ВЛКСМ, середній вік 25—26 років, люди в переважній більшості з вищою освітою. За логікою, це повинен бути один з найбільш активних підрозділів інститутської комсомолії — високоосвідомий, озброєний знаннями й життєвим досвідом.

На жаль, комсомольці «Модуля» не вибрали в своїй діяльності такої справи, яка б їх усіх об'єднала. Вибірний актив не користується авторитетом ні в тих, хто його обирав, ні в адміністрації, ні в парторганізації. Власне,

В комітеті комсомолу

«виборний» він лише умовно, адже «обирали» з однієї кандидатури. Комсомольці мало інформовані про те, чим займається саме бюро — «Комсомольський прожектор» після засідань не випускається.

Правда, для розширення гласності на засідання запрошуються групкомосри, але цього явно мало. За кожною цеховою організацією закріплені кураторів, які знають одне — контролювати (хоч,

правда, не дуже виявляють себе і в цій іпостасі), тоді, як треба більше надавати допомоги секретарям низових організацій в згуртуванні молоді, вивченні її думок і настроїв.

На низькому рівні перебуває підготовка зборів, засідань бюро, не виносяться на обговорення питання, що можуть зачепити за живе всіх, роздмухати вогонь ініціативи, критики й самокритики. Скажімо, на звітно-

виборних комсомольських зборах радіодільниці прочитали таку доповідь, що можна було заснути. Ясна річ, після такої доповіді на трибуну можна було виступаючи тільки випихати, самі вони туди не спішили.

А засідання комсомольського бюро «Модуля»? Що вони вирішують?

Це, по суті, інформаційні зустрічі. Лише на шести з них (а всіх засідань було 28) слухались питання, що стосуються комсомольської роботи. Ніколи ніхто не звітував про стан критики й самокритики. Треба визнати принци-

пово, що в ньому значна вина й інститутського комітету комсомолу, адже ніхто з його членів не брав у комсомольців «Модуля», не цікавився роботою бюро, не подавав йому допомоги. То ж і не дивно, що за звітний період секретарі цехових первинних організацій «Модуля» зовсім не вчилися. В комсомольській політмережі нема ніякого обліку, контролю за проведенням політінформацій, відсутня спеціалізація за напрямками, нема системи агітаційної роботи, планування політінформацій.

Комсомолец із Старої Руси

Цей немолодий чоловік з лагідною усмішкою, мовби випромінює флюїди добра. До нього приємно заходити, з ним хочеться довго розмовляти. З першого погляду неспішливий і ніби нерішучий, він однак швидко приймає рішення і тільки тоді ти починаєш розуміти, що враження непоспішливості йде від того, що він уміє терпляче, уважно слухати кожного, не виказуючи нетерплячки навіть тоді, коли йому дуже треба відлучитись.

Не знаю, чи вроджена це якість чи набута, але вона прекрасна, вона вабить і причаровує, а тому до Миколи Васильовича Архипова люблять ходити люди. Не тільки по ділу, а й просто так, щоб порозмовляти, почути добре слово. І я зовсім не був здивований, коли дізнався, що до нього й досі їздять фронтові друзі, хоча від війни пройшло уже, слава богу, 43 роки. Не був я здивований і тим, що командування полку, в якому він слу-

жив 20 років не льотчиком, а технічним спеціалістом, подавало рапорт за рапортом, щоб саме Архипова призначили в них комісаром. І хоч їх не послушали, бо комісарами призначали тільки тих, хто літає, цей факт говорить багато про що.

Микола Васильович — природжений лідер та ще й того складу, який звик думати і діяти не про себе, а про інших.

Мені, як і багатьом іншим, захотілося познайомитись з ним ближче, почути його біографію, дізнатися, звідки це все, з чого витоки таких чудових якостей.

Тепер знаю — сформувала Миколу Васильовича висока романтика тридцятих років і чарівний дух, дерзновенні поривання комсомольської юності, що залишилися (Закінчення на 2-й стор.)

ШКОЛА КОЖЕМ'ЯКО

Рівно рік тому, наприкінці вересня, актозний зал, аудиторія нашого інституту були заповнені поважними професорами, молодими, всюдисущими кандидатами наук, провідними спеціалістами науково-дослідних і проектних інститутів, інженерами підприємств. З'їхались до Вінниці найбільш досвідчені представники науки і практики з функціональної оптоелектроніки. Всі вони були учасниками 2-ої Всеукраїнської науково-технічної конференції. Вінницький політех приймав гостей з Москви, Ленінграда, Києва, Тбілісі, Кишинєва, Баку, Саратова, Томська, Барнаула...

І зовсім не випадково була і та обставина, що тиха, провінційна Вінниця стала місцем проведення такого представницького зібрання академіків, членкорів, докторів наук.

Лише кілька красномовних цифр, котрі проливають світло на торішній вінницький феномен. Так ось, за чотири дні роботи конференції було заслухано 140 доповідей і повідомлень, з них половину, точніше 73, зроблено вінничанами. При цьому зауважу, що зав-

кафедрою нарисової геометрії і машинної графіки ВПІ, член наукової ради з проблеми «Оптоелектроніка» АН УРСР В. П. Кожем'яко виступив сім разів. І зовсім

На фото. (зліва направо): — головний інженер СКТБ «Квантрон» В. А. Подорожнюк, молодший науковий співробітник М. В. Кармаліта, науковий керівник СКТБ, доцент В. П. Кожем'яко, аспірант С. М. Білан.

не тому, що інститут був господарем аудиторії. Адже організаторами конференції виступали Центральні правління науково-технічних товариств приладобудування, радіотехніки і електроніки, зрештою — АН республіки. Авторитети сильніші,

ніж вуз обласного центру. Але тут була вже сформована школа оптоелектроніки. І треба віддати належне енергії, послідовності, технічній ерудиції, організаторським зусиллям її засновникам, родоначальникам — професору, доктору технічних наук І. В. Кузьміну і доценту В. П. Кожем'яко. Саме вони виховали, навчили цілий загін обдарованих, талановитих дослідників, які

йомий мені, зовсім молодий провідний науковий співробітник кафедри В. П. Кожем'яко — Леонід Іванович Тимченко.

— Леонід дуже здібний і працелюбний, — продовжуючи почату розмову, щиро і усміхнено говорив Володимир Прокопович. — Це його друга співаторська монографія. Має близько 70 винаходів з позитивним рішенням. Наближається до завершення докторської дисертації. Плідно трудиться над господарською темою в ЦКБІТІ. Очікуваний економічний ефект її — понад 150 тисяч карбованців.

— В даній книзі ми розглянули елементну базу, схемотехніку і структурну організацію однорідних логіко-часових середовищ... Призначена для спеціалістів з оптоелектроніки й інформатики, корисна вона і для студентів та аспірантів.

Далі дізнався, що над докторською працює доцент Т. Б. Мартинюк. А ось Г. А. Дорошенко, який спільно з нач. відділу ЦКБІТ В. Е. Качуровським, кандидатом наук, активним співробітником кафедри НГІМГ впровадили у серію розроблене творчою групою В. П. Кожем'яко пристосування для відтворення зображень.

Калінінський проспект у Москві, площа В. І. Леніна у Вінниці. Ті, хто був у цих місцях, знають про розміщені там вели-

Люди наук

чезні екрани відео.

Всі вузли і блоки обробки базуються на логіко-часових принципах — творінні інженерного таланту учнів і сподвижників В. П. Кожем'яко. Це — «Квант-6».

Щоб збагнути значимість його в розвитку комп'ютеризації в нашій країні, варто нагадати: на початку 50-х років під керівництвом квітського академіка Лебедева вперше в СРСР була сконструйована ЕОМ. Аналогом по вагомості, крутому перевероту в електроніці став «Квант», винайдений групою Володимира Прокоповича.

Але вчені з ВПІ не зупинились. До 70-річчя Жовтня вони представили поліпшену, вдосконалену модифікацію «Кванта» — «Кадр-2», який істотно підвищує продуктивність і якість обробки образної відеоінформації. А технічні параметри «Кадр-2» перевищують світовий рівень.

Що ж, і ця заявка школи Кожем'яко переконливо засвідчує наукову зрілість, технічну компетентність її вихованців.

Стислі рамки газети не дозволяють розповісти про всіх. Зроблено це буде трохи пізніше. Зараз лише коротко підбіємо підсумки. Сам глава «кла-

ну» оптоелектроніки має на своєму рахунку близько 200 винаходів, 300 друкованих наукових праць, які удостоїлися 2-х срібних і 3-х бронзових медалей ВДНГ.

Володимира Прокоповича по праву слід віднести до категорії подвижників науки: двадцять років з дня у день він займається улюбленою з юних літ справою — творінням оптоелектронних комп'ютерів. Захоплений цією доленною ідеєю, він встиг у свої сорок з лишком років підготувати 12 кандидатів наук, написати п'ять монографій, які принесли йому високий авторитет серед колег, прихильників, однодумців і вихованців.

Останніх назву далеко не всіх, тільки поіменно: москвич Ю. Ф. Кутаєв, П. Я. Шерновський з Івано-Франківська, О. Г. Натрошвілі з Тбілісі, в'єтнамський Фіонг Ву Ху, вінничани — В. Г. Гель, О. В. Грабчак, С. І. Кармановський, В. Г. Красилко, В. П. Майданюк, А. Т. Теренчук...

Саме вони стали соратниками свого вчителя у створенні і становленні авангардного перспективного наукового напрямку.

Без перебільшення скажу: це дітище групи Кожем'яко є сьогодні вінцем її багаторічної науково-дослідної роботи. І розповідь про нього, і тема для окремої розмови.

А. БОРИСОВ.

Комсомолец із Старої Русі

(Поч. на 1-й стор.)

у серці назавжди і можуть померти тільки тоді, коли серце зупиниться. Та, власне, вони й не померли, тому, що виховують людей, а якщо виховують, то тією чи іншою мірою переходять в їхні серця.

Микола Васильович народився посередіні між двома історичними містами — Ленінградом і Новгородом — в Старій Русі. До війни вона була Ленінградської області, тепер — Новгородської. В Старій Русі жив свого часу видатний Федір Достоєвський. Семилітня школа Архипова знаходилась в будинку письменника. Тут же був і педагогічний технікум, до якого Микола Васильович поступив у 1932 році, себто, коли йому виповнилося чотирнадцять. Найнижчий серед студентів (тоді учні технікуму теж називалися студентами), він привертав увагу енергійністю, жвавим вогнем в очах, вмінням хапати знання на льоту і незвичайною витривалістю — дитина, а коли треба, міг сидіти над уроками всю ніч.

В технікумі його прийняли до комсомолу. Він дав слово бути енергійним і наполегливим в громадському житті — тоді неенергійного, неаполегливого не прийняли б взагалі.

Свою енергійність і

наполегливість Коля виявив одразу — він вирішив створити в технікумі духовий оркестр разом з іншими комсомольськими активістами випрохав у дирекції грошей на інструменти, став старостою цього оркестру і трубачем. Капельмейстера Коля Архипов підшукав теж під свій характер — колишнього латиського стрільця з полум'яною революційною душею. Не було для цього більшої втіхи, як вишикувати свій оркестр і водити його вулицями Старої Русі з маршами і мелодіями, від яких дух забивало, нога піднімалась вище, ступала твердо, а груди хвацько випрямлялись, бо на таке видовище здивлялося все місто.

Мрією капельмейстера і юного старости було одягти оркестр в комсомольську форму тих літ — захисна сорочка, картуз пілоткою, черевки і шкіряні гетри з застібками, під які заправлялися брюки. Ця мрія так і зосталася нездійсненою — не було грошей. Тоді взагалі багато чого не було і насамперед харчів.

Юність Коля Архипова — напівголодна. У їхній сім'ї було 5 братів і 5 сестер, які природно, знали цінну хлібові, праці і заробіткової. Ледачих там не було і неактивних — теж.

Уже наступного року Колю обрали секретарем комсомольської організа-

ції, перед VII Пленумом ЦК ВЛКСМ він був у Москві на спеціальній нараді, яка готувала цей пленум, познайомився там з Олександром Косаревим, якого, правда, ніхто Олександром не називав — він був просто Сашком.

У вересні 34-го Архипова послали на триденну комсомольську нараду в Смольний.

— Приходячи на обід, я намагався затриматись у ідеальній щонайдовше — говорили, що тут частенько обідав Сергій Миронович Киров і я мріяв його побачити.

Мрія ця здійснилася — Сергій Миронович впродовж 20 хвилин виступив перед учасниками наради, виступ був, як завжди, блискучий. Кирову влаштували овацію. Він залишився в пам'яті Миколи Васильовича тією золотом зорею, на яку все життя орієнтувалася його совість, по якій вона збирала свою дорогу.

— Я гордився цією зустріччю і не раз у своєму житті розповідав про неї людям.

Комсомольського ватажка Архипова, якому по закінченню технікуму виповнилося 17, мали забирати в райком комсомолу. Це вже було вирішено. Але якраз у цей момент в тому селі, з якого Миколу збиралась відпустити нарості, втік завідувач початкової чотирикласної школи і Архипова послали на його місце керувати і наводити порядок. Вів четвертий клас, у якому учні були вищими за вчителя, всі три вчительки школи були старшими за свого зава у два з лишком рази. І нічого. Цей хлопча трудився так, що вони тільки дивувались — з легкістю

давав лад господарству, в якому тільки шкільних приміщень було три, а потім ще корови (молоком годували і дітей і вчителів), свині, кролі, кури. Він залюбки устигав і в школі, і в сільській Раді, допомагаючи милоосвіченому голові, і в комсомольській організації села. Правда, спав по 4—5 годин, але це стало для нього вже нормою.

Через півроку райком комсомолу таки знайшов йому заміну і забрав до себе інструктором. Але це не означало полегості. Навпаки — це було ще вище навантаження. Інструктор Микола Архипов мав зону з трьох сільських Рад (і одна з них за 35 кілометрів від міста), а в Старій Русі на додачу ще — лісопильний завод. Він не знав, що таке особистий час.

Особистим часом була його робота, яка відбирала все. 20—25 діб щомісяця комсомольський інструктор перебував у відрядженні на селі, а вернувшись у місто, спішив на лісопильний завод. Дива та й годі — до всього цього на додачу він узяв та й поступив на заочне відділення Ленінградського педагогічного інституту імені Покровського (дворічний інститут), закінчив його і тут же подав документи до Комуністичного інституту журналістики.

Вивчаючи цю біографію, думаєш: чи є межа людській силі й ентузіазму? Коли і як він устигав, як не боявся за своє здоров'я, як, зрештою, не надірвав цього здоров'я?

Людина не надирився тоді, коли робить своє діло захоплено. А Коля Архипов усе життя був людяно захопленою. До цього плавом

давав лад господарству, в якому тільки шкільних приміщень було три, а потім ще корови (молоком годували і дітей і вчителів), свині, кролі, кури. Він залюбки устигав і в школі, і в сільській Раді, допомагаючи милоосвіченому голові, і в комсомольській організації села. Правда, спав по 4—5 годин, але це стало для нього вже нормою.

Через півроку райком комсомолу таки знайшов йому заміну і забрав до себе інструктором. Але це не означало полегості. Навпаки — це було ще вище навантаження. Інструктор Микола Архипов мав зону з трьох сільських Рад (і одна з них за 35 кілометрів від міста), а в Старій Русі на додачу ще — лісопильний завод. Він не знав, що таке особистий час.

Особистим часом була його робота, яка відбирала все. 20—25 діб щомісяця комсомольський інструктор перебував у відрядженні на селі, а вернувшись у місто, спішив на лісопильний завод. Дива та й годі — до всього цього на додачу він узяв та й поступив на заочне відділення Ленінградського педагогічного інституту імені Покровського (дворічний інститут), закінчив його і тут же подав документи до Комуністичного інституту журналістики.

Вивчаючи цю біографію, думаєш: чи є межа людській силі й ентузіазму? Коли і як він устигав, як не боявся за своє здоров'я, як, зрештою, не надірвав цього здоров'я?

Людина не надирився тоді, коли робить своє діло захоплено. А Коля Архипов усе життя був людяно захопленою. До цього плавом

давав лад господарству, в якому тільки шкільних приміщень було три, а потім ще корови (молоком годували і дітей і вчителів), свині, кролі, кури. Він залюбки устигав і в школі, і в сільській Раді, допомагаючи милоосвіченому голові, і в комсомольській організації села. Правда, спав по 4—5 годин, але це стало для нього вже нормою.

Через півроку райком комсомолу таки знайшов йому заміну і забрав до себе інструктором. Але це не означало полегості. Навпаки — це було ще вище навантаження. Інструктор Микола Архипов мав зону з трьох сільських Рад (і одна з них за 35 кілометрів від міста), а в Старій Русі на додачу ще — лісопильний завод. Він не знав, що таке особистий час.

Особистим часом була його робота, яка відбирала все. 20—25 діб щомісяця комсомольський інструктор перебував у відрядженні на селі, а вернувшись у місто, спішив на лісопильний завод. Дива та й годі — до всього цього на додачу він узяв та й поступив на заочне відділення Ленінградського педагогічного інституту імені Покровського (дворічний інститут), закінчив його і тут же подав документи до Комуністичного інституту журналістики.

Вивчаючи цю біографію, думаєш: чи є межа людській силі й ентузіазму? Коли і як він устигав, як не боявся за своє здоров'я, як, зрештою, не надірвав цього здоров'я?

Людина не надирився тоді, коли робить своє діло захоплено. А Коля Архипов усе життя був людяно захопленою. До цього плавом

давав лад господарству, в якому тільки шкільних приміщень було три, а потім ще корови (молоком годували і дітей і вчителів), свині, кролі, кури. Він залюбки устигав і в школі, і в сільській Раді, допомагаючи милоосвіченому голові, і в комсомольській організації села. Правда, спав по 4—5 годин, але це стало для нього вже нормою.

Через півроку райком комсомолу таки знайшов йому заміну і забрав до себе інструктором. Але це не означало полегості. Навпаки — це було ще вище навантаження. Інструктор Микола Архипов мав зону з трьох сільських Рад (і одна з них за 35 кілометрів від міста), а в Старій Русі на додачу ще — лісопильний завод. Він не знав, що таке особистий час.

Особистим часом була його робота, яка відбирала все. 20—25 діб щомісяця комсомольський інструктор перебував у відрядженні на селі, а вернувшись у місто, спішив на лісопильний завод. Дива та й годі — до всього цього на додачу він узяв та й поступив на заочне відділення Ленінградського педагогічного інституту імені Покровського (дворічний інститут), закінчив його і тут же подав документи до Комуністичного інституту журналістики.

Вивчаючи цю біографію, думаєш: чи є межа людській силі й ентузіазму? Коли і як він устигав, як не боявся за своє здоров'я, як, зрештою, не надірвав цього здоров'я?

Людина не надирився тоді, коли робить своє діло захоплено. А Коля Архипов усе життя був людяно захопленою. До цього плавом

давав лад господарству, в якому тільки шкільних приміщень було три, а потім ще корови (молоком годували і дітей і вчителів), свині, кролі, кури. Він залюбки устигав і в школі, і в сільській Раді, допомагаючи милоосвіченому голові, і в комсомольській організації села. Правда, спав по 4—5 годин, але це стало для нього вже нормою.

Через півроку райком комсомолу таки знайшов йому заміну і забрав до себе інструктором. Але це не означало полегості. Навпаки — це було ще вище навантаження. Інструктор Микола Архипов мав зону з трьох сільських Рад (і одна з них за 35 кілометрів від міста), а в Старій Русі на додачу ще — лісопильний завод. Він не знав, що таке особистий час.

Особистим часом була його робота, яка відбирала все. 20—25 діб щомісяця комсомольський інструктор перебував у відрядженні на селі, а вернувшись у місто, спішив на лісопильний завод. Дива та й годі — до всього цього на додачу він узяв та й поступив на заочне відділення Ленінградського педагогічного інституту імені Покровського (дворічний інститут), закінчив його і тут же подав документи до Комуністичного інституту журналістики.

Вивчаючи цю біографію, думаєш: чи є межа людській силі й ентузіазму? Коли і як він устигав, як не боявся за своє здоров'я, як, зрештою, не надірвав цього здоров'я?

Людина не надирився тоді, коли робить своє діло захоплено. А Коля Архипов усе життя був людяно захопленою. До цього плавом

В. ІВЧЕНКО.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК